

ρίσκειτο ἐκεῖ, καὶ ἡ ὑπεράσπισις ἐφαίνετο τείνουσα νὰ ἀποδῶσῃ εἰς τυχαῖον ἢ ἄλλο τι αἷτιον τὸν τραυματισμὸν τοῦ τῶν κατηγορουμένων ἀρνούμενων τὴν πρᾶξιν.

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἱατροῦ κ. Μαγγίνα, ἐκτιθεμένου εὐγλωττῶς τὰς εἰκασίας ἢ τὰς βεβαιότητας τῆς ἐπιστήμης ἐπὶ τοῦ εἶδους τοῦ τραύματος καὶ τῆς σφαίρας καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῆς ἀποστάσεως, ὁ εἰς τῶν κυρίων συνηγόντων ἀφῆκε νὰ ἐκφύγῃ τοῦ στόματός του ἡ φράσις μὴ χ ε ι ρ ό τ ε ρ α ὡς συμπέρασμα ἀποφάνσεώς τινος τοῦ κ. Μαγγίνα· ἀλλ' ὁ κ. Μαγγίνας ὀργισθεὶς διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ρήσεως, καὶ ἐδέησεν ἡ παρέμβασις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ τοῦ κ. Ρόκου Χοῦδᾶ ἡ ἀπολογία ἐκ μέρους τῶν συνηγόντων. ὥπως πεισθῇ ὅτι οὐδὲν προσβλητικὸν δι' αὐτὸν εἶχεν ἡ φράσις.

ΝΕΑ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΩΝ ΕΠΟΙΚΗΣΙΣ

Ἐσχάτως ἀφίκετο νέα ἐπιτροπὴ χωρικῶν τῆς ἐπαρχίας Τραπεζοῦντος ζητοῦσα παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέσα τῆς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι ἐγκαταστάσεως. Τὸ περιεργότατον εἶναι ὅτι ἡ νέα αὕτη ἐπιτροπὴ ἔρχεται ἐκ χώρας ἐγγύτατα τῆς πόλεως κειμένης καὶ ἐν ἣ τῶς δὲν ὑπῆρχε οὐδὲ σκιά πνεύματος μετοικισμού. Δύο ἄνδρες—πελώριοι καὶ παραδοξοτάτης περιβολῆς ἀποτελοῦσι τὴν ἀξιότιμον ταύτην ἐπιτροπὴν, οἱ κύριοι Ἰωάννης Χαριντίνης καὶ Εὐστάθιος Σάββα Πασαλί-

δης· φέρουσι ἐπὶ κεφαλῆς δασώδους φέσιον περιθλαπόμενον διὰ τσεμπερίου, τὸ βρακίον αὐτῶν εἶναι ἐξ ἐριούχου μαλλίνου, τέκνον τῆς ἰδίᾳς των βιομηχανίας καὶ χρώματος καστανού, ἀντὶ ἐπανωφορίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων των λιτότατον κοντογούνιον, τὸ ὁποῖον ἐφάπτεται τοῦ βρακίου διὰ παραδόξου ἐπίσης καὶ ἀχρόου ζωναρίου, τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ μὲν εἶναι δεδεμένον, ἀλλαχοῦ δὲ ἐλευθεροκοινωνεῖ μετὰ τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος· ἔχουσι περικνημίδας μαλλίνους καὶ τὰ τσαρούχια αὐτῶν εἶναι σχεδὸν ὅπως ὄλων τῶν ἐλλήνων χωρικῶν. Ἡ προφορὰ αὐτῶν ἔχει καταπληκτικὴν σκληρότητα καὶ ἡ ἑλληνικὴ αὐτῶν γλῶσσα εἶναι αὐτόχρημα ἀκατάληπτος εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἐχουν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον καὶ εἰς τὸν ἐθνισμόν των, εὐτυχῆς πλάνη τὴν ὁποίαν ἔρχονται νὰ ἀποβάλωσιν ἐν Ἑλλάδι τὰ μακρὰν ζῶντα τέκνα τῆς· διότι ἐκεῖ κάτω πλησίον τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη διενυκτέρευεν εἰς τι χάνιον, ἔκλεψαν τὴν μόνην περιουσίαν ἀμφοτέρων συγκειμένην ἐξ ἐνὸς ταλλήρου. Ὡς ἐκ τούτου ἔλαβεν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὁ φίλος μας καὶ συμπατριώτης των κ. Ἱεροκλῆς καὶ χάριν καθήκοντος καὶ ἐξ ἔρωτος πρὸς τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἰδιαίτερας τοῦ πατρίδος.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Ἱεροκλέους ζήτημα τοιούτου μετοικισμού δὲν ὑφίσταται ἐν τῇ τοπαρχίᾳ Τραπεζοῦντος· μετὰ σφοδρᾶς δὲ ἀγανακτήσεως ὁμιλεῖ κατὰ τῶν ἀφρόνων ἐκείνων προξενικῶν ὑπαλλήλων τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως, οἵτινες διὰ νὰ ἀποδείξωσι πνεῦμα πολιτικὸν καὶ διὰ νὰ συμπαθοῦν εἰς τοὺς προϊσταμένους των ὡς ὑπάλληλοι δυνάμενοι νὰ ἐπηρεάσωσι τὰ πλήθη, διέδωκαν ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ ἀρχιερέως Τραπεζοῦντος, νεανίου ξένου καὶ ἀπείρου, παραλόγους ἐπαγγελίας παρὰ τοῖς ἀπλουστάτοις τούτοις χωρικοῖς οἵτινες ζῶσι μὲν πενόμενοι δεινῶς ἐν τοῖς χωρίοις των, ἀλλὰ δι' αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς ἥκιστα αἰσθάνονται τὰ δεινὰ τῆς

— Ἀμέσως, ἀδελφὴ μου, σὲ ἀκολουθῶ.

Ἀποῦ ἀνῆλθον εἰς τὴν πρώτην ὁροφὴν, ἡ νεᾶνις εἰσήγαγε τὸν ἀδελφόν της εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς καὶ ἐφρόντισε νὰ κλείτῃ τὴν θύραν.

— Εἰπέ μου, ἀδελφὴ μου, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, γιὰ τί μοῦ ἔκαμες σήμερον τὸ πρῶτ' ὅσον ψυχρὰν ὑποδοχὴν;

— Ἄ! νομίζετε; ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ Ἑρριέττη.

— Δὲν με συνείθισες εἰς τοσαύτην ψυχρότητα, εἰς τοσαύτην αὐστηρότητα· ἄλλοτε μοῦ προσηγόρευες διὰ τοῦ σὺ—τοῦτο εἶνε μαγευτικὸν διὰ τοὺς ἀδελφούς—τώρα μοῦ μιλάς διὰ τοῦ σ ε ῖ ς, μὲ μνησικακίαι, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Μήπως μνησικακεῖς ἐναντίον μου διότι δὲν σοῦ ἔγραψα κατὰ τὴν διαμονὴν μας ἐν Ἰταλίᾳ; Ἀλλ' ἡξέυρεις ὅτι δὲν ἐγνώριζα ποῦ εἴσθε ἡ μήτηρ μου καὶ σὺ.

Ἡ Ἑρριέττη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐὰν δὲν ἦνε τοῦτο, τί εἶνε λοιπόν; Βεβαίως ἔχεις τι ἐναντίον μου. Ἰδωμεν, τί σὲ ἔκαμα;

— Τίποτε.

— Τότε εἶσαι κακοδιάθετος, ἔχεις τὰ νεῦρά σου· ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τί σὲ ἔπταισα ἐγὼ καὶ τᾶχεις μαζί μου;

— Σὲ παρεκάλεσα ν' ἀναβῆς εἰς τὸ δωμάτιόν μου γιὰ νὰ σοῦ δώσω τι, εἶπεν ἡ Ἑρριέττη, διακόπτουσα τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Ἀλκθῶς;

Ἀνοίξασα σύρτην ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βάθους μικρὸν δέμα περικεκλεισμένον διὰ σηρικῶν ράκους, τὸ ὁποῖον ἀφαιρέσασα ἤνοιξε τὸ δέμα καὶ δεικνύουσα εἰς τὸν Ραοῦλ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸν δακτύλιον, ἅπερ εἶχε φέρει εἰς αὐτὴν ὁ Λυκογιάννης.

— Γνωρίζετε τὰ ἀντικείμενα αὐτά;

— Βεβαίως· εἶνε τὸ χαρτοφυλάκιόν μου καὶ ὁ δακτύλιός μου, τὰ ὁποῖα ἐλησμονήσα ἐδῶ τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Ἄ! Νομίζετε ὅτι τὰ ἐλησμονήσατε ἐδῶ;

— Εἴθε βέβαιος;

— Διάβολε· ὄχι, πιθανὸν νὰ τὰ ἔχασα εἰς τὸ περιβόλι.

— Ἡ ἀλλοῦ;

— Ἡ ἀλλοῦ, ἐπανελάβε. Σεῖς εὑρετε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα;

— Ὁχι.

— Τίς λοιπόν;

— Ὁ Λυκογιάννης.

Ὁ Ραοῦλ ἐφρικίασε καὶ ἥλλαξε χρῶμα.

— Ποῦ λοιπόν τὰ εὑρεν; ἠρώτησεν ὑποτονθορίζων.

— Θὰ τὸ μάθῃτε, Ραοῦλ, ἀναπολῶν τὸν τόπον, ὅπου τὰ ἔχασατε.

Ὁ ἄθλιος ἐθορυβεῖτο.

τουρκικής διοικήσεως. Πρώτος ὁ μεγαλεπήβουλος κ. Μπέτσος, τῶς ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Τραπεζοῦντι ἐπίστευσεν ὅτι ὑπηρετεῖ τὸν ἑλληνισμόν προσπαθὼν νὰ ἀπογυμνώσῃ τὴν μικρὰν Ἀσίαν τῶν κατοίκων τῆς· ἡ δὲ κυβέρνησις εἶχε τὴν ἀπλότητα νὰ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς ἐκθέσεις ἀγυρτικὰς καὶ νὰ ἀνταμείψῃ μάλιστα διὰ προβιβασμοῦ τὸν ὑποπρόξενόν τῆς.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐν τῇ τοπαρχίᾳ Σαμψούντος ὑπῆρξεν ἀσθενές τι πνεῦμα μετοικισμοῦ εἰς Ρωσσίαν ἐνεκα τῆς ἐκεῖ συνοικίσεως πολυαριθμῶν Κιρκασίων. ἀλλὰ μετὰ τὴν οἰκτράν ἀποτυχίαν μιᾶς ἢ δύο ἀποπειρῶν εὐαριθμῶν τινῶν οἰκογενειῶν τὸ πνεῦμα τοῦτο θὰ κατεστέλλετο ἐντελῶς, ἂν μὴ ἐνισχύετο. Καιρὸς εἶναι οὐχ ἥττον νὰ παύσῃ τὸ θλέθριον καὶ ἀπάνθρωπον τοῦτο παιγνίδιον. Αἱ ὑπὸ τὴν Τουρκίαν ἑλληνικαὶ χῶραι ἔχουσι ἀνάγκην τῶν ἑλλήνων τῶν· οὐδὲ εἶναι ἐν τιμῶν πρᾶγμα νὰ ἐξεγειρώμεν ἐλπίδας εὐζωίας καὶ εὐδαιμονίας παρὰ χωρικοῖς προπατορικῆς ἀπλότητος, ἐν ᾧ δὲν ἔχομεν μῆτε κἂν γαίας νὰ παραχωρήσωμεν αὐτοῖς, καὶ ἐν ᾧ δὲν εἶναι βέβαιον ἂν οἱ ἑλληνες χωρικοὶ τῆς Θεσσαλίας, οἱ μὴ ἔχοντες μῆτε ἀγρὸν μῆτε οἴκημα, εἶναι εὐτυχέστεροι τῶν ἀνθρώπων τούτων οἵτινες εἶναι μὲν ἀναμφιβόλως πτωχότατοι καὶ δυστυχεῖς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἔχουσιν ἰδιόκτητα χωρία, ἰδίους ἑκαστος ἀγρούς καὶ ἰδίαν ἐστίαν.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΣΤΕΨΙΣ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ἡ μεγάλη τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ Κζάρου τελεῖται ἐν τῷ ναφ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐντὸς τῶν τειχῶν

τοῦ Κρεμλίνου ἐν Μόσχᾳ. Τὸ Κρεμλῖνον εἶναι ὀκτάγωνος περιφέρεια ἱκανῶν στρεμμάτων περιεζωσμένον δι' ὑψηλῶν τειχῶν καὶ φρουρίων. Ἐμπεριέχει δὲ τέσσαρα αὐτοκρατορικά ἀνάκτορα, τρεῖς μητροπόλεις, τὸ ἀρχιεῖον τῶν αὐτοκρατορικῶν φρουρῶν, Διοικητήριον, Πανεπιστήμιον καὶ διαφόρους μονὰς καλογήρων καὶ καλογραιῶν. Ἡ ὄψις τοῦ Κρεμλίνου εἶναι λίαν ἐπιβλητικὴ· τὰ τείχη εἶναι λευκά, τὰ φρούρια ὑποπράσινα, αἱ πύλαι ροδόχρσοι, αἱ δὲ ὀροφαὶ τῶν ναῶν κεχρυσωμέναι· τὸ ὅλον παριστᾷ θαυμάσιον σύμπλεγμα. Ἡ τῆς στέψεως πομπὴ ἀρχεῖται ἐκ τῶν στρατῶν τοῦ ἱππικοῦ, ἀπεχόντων τέσσαρα μίλια ἀπὸ τοῦ Κρεμλίνου.

Πρῶτα τῆς ἐριθθείσεως ἡμέρας τῆς τελετῆς, ἐξήκοντα κήρυκες, ἐπὶ ἵππων φαιοχρόων, διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ τελετάρχου, φαίνονται πρὸ τῶν πυλῶν τῶν ἀνωτέρω στρατῶν, τοὺς ὁποίους ὁ συνταγματάρχης ἐρωτᾷ: «τί τὸν θέλουσι;» — Ὁ Κζάρος σὲ διατάσσει νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς.» Εἶναι ἡ ἀπάντησις· καὶ πάραυτα αἱ πύλαι ἀνοίγονται, καὶ τὸ τάγμα, ὅπερ ἀνέμενε τὸ κέλευσμα, καλπάζει ἐκτὸς καὶ ἀκολουθεῖ τοὺς κήρυκας· οὗτοι εἴτα χωροῦσιν εἰς τοὺς στρατῶνας τῶν λογχοφόρων, ἐνθα τὸ αὐτὸ λαμβάνει χώραν· εἴτα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐκεῖθεν εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου, ἐνθεν ὁ κλῆρος ἐνοῦται, εἴτα εἰς τὰ δικαστήρια ὅθεν οἱ δικασταὶ ἀκολουθοῦσιν, εἴτα εἰς τὰ ἀρχιεῖα τῶν στραταρχῶν τῆς Εὐγενείας, εἰς τὸ ἐπιτελεῖον, εἰς τὰς διαφόρους συντεχνείας, εἰς τοὺς διοικητάς, εἰς τὰς πρεσβείας τῶν διαφόρων μερῶν τῆς αὐτοκρατορίας, εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς συλλόγους κλπ. Ἐκαστοὶ τούτων ἀπαρτίζουσιν ἰδιαιτέρον σῶμα, κληθέντες ὑπὸ τῶν κηρύκων κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον. Ἡ πομπὴ χωροῦσα αὐξάνει εἰς τοιαῦτον βαθμὸν, ὥστε ἡ μὲν κεφαλὴ αὐτῆς εἶναι εἰς τὸ Κρεμλῖνον, ἡ δὲ οὐρὰ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως. Ἀφικνούμενοι εἰς τοῦ ἁγίου Δημητρίου τὴν πύλην εἰσέρκουσιν αὐτὴν κεκλεισμένην· οἱ κήρυκες τότε σαλπίζουσι, καὶ ὁ φρούραρχος ἐμφανί-

— Δὲν βλέπω πινῦ. . . ἐτραύλισεν.

— Ἄ! δὲν βλέπετε πινῦ, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη εἰρωνικῶς· λοιπὸν θὰ σᾶς ὑποδείξω ἐγώ. Ἀπωλέσατε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ δακτύλιον τοῦτο εἰς Μαρτίλ, εἰς τὸν θάλαμον νεάνιδος, ἥτοι εἰς ἱερὸν θυσιαστήριον, ἀπαρχάριστον δι' ἀνθρώπων ἐντιμῶν.

Ὁ Ραοῦλ ἀπεμακρύνθη πελιδνὸς ἐκ τρόμου.

— Λοιπὸν, ὑπέλαθεν ἡ Ἐρριέττη, θὰ ἐρωτήσητε ἀκόμη διατὶ δὲν σᾶς ὑπεδέχθην, ὡς ἄλλοτε, μὲ ἀγάλας ἀνοικτάς;

Ἄθλιε, ἄθλιε! ἀνέκραξε μὴ δυναμένη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησίν τῆς, ἰδοὺ ὅ,τι ἐπράξατε! Καὶ υἱὸς μιᾶς γυναικὸς, ἥτις ἔχει ὅλας τὰς ἀρετάς! Αὕτη, ἡ δυστυχὴς μήτηρ δὲν γνωρίζει τίποτε· ἔσχον τὴν γενναιότητα ν' ἀποκρύψω ἀπ' αὐτῆς τὴν φρικαλέαν ἀλήθειαν. . . Ἄ! ; Ὡς μου, ἂν μόνον εἶχεν ὑποψίαν τινὰ θὰ ἀπέθνησκεν!

Ὁ Ραοῦλ ἐζήτησε ν' ἀρνηθῇ.

— Σιωπὴ! ἐπεφώνησεν ἡ νεᾶνις κατακραυνοῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός, μὴ προστίθετε εἰς τὴν ἀτιμίαν σας καὶ τὸ ψεῦδος. . . Ὅ,τι συνέβη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς Ἰωάννης Βαγιγιάν, τὸ γνωρίζω. . . Ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἀληθὲς, δὲν ὁμιλεῖ· καὶ ὅμως αὐτὸς ἦλθε καὶ μοι εἶπεν ὅτι ὁ ἀδελφός μου εἶνε εἰς ἄθλιος! Δὲν ὁμιλεῖ μὲν, ἀλλὰ γίνεται καταληπτός, ἐπειδὴ ἡδυνήθη τὰ πάντα νὰ μοι εἴπῃ. . . Καὶ θὰ τολμήσητε ν' ἀρνηθῆτε! Ὅχι, ὄχι, δὲν εἰμφορεῖτε νὰ ἔχητε τοῦτο τὸ θράσος.

Ὁ Ραοῦλ ἦτο συντετριμμένος.

— Ἐρριέττη, εἶπε, νομίζω ὅτι ἡ δύνατο οὕτω νὰ δικαιολογηθῇ, σᾶς ὀρκίζομαι, δὲν ἤγγισα τὴν Ἰωάννην Βαγιγιάν.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἡ δυστυχὴς ἀπέθανε! Σεῖς δὲ ὠθήσατε αὐτὴν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν. Μάλιστα, ἐφρονέυσατε τὴν Ἰωάννην Βαγιγιάν, τὴν ἀξίεραστον μνηστῆν, λατρουμένην ὑπὸ γενναίου τινὸς νεανίου, ὅστις εἶνε σήμερον ἱππότης τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς καὶ ἀξιωματικὸς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ! Ἰδοὺ ὅ,τι καθιστᾷ ὑμᾶς ἕνα ἄθλιον, ὅ,τι ἀποτυποῖ ἐπὶ τοῦ γετώπους τὸ ἀνεξάλειπτον στίγμα τῶν ἀτίμων!

Τεταραγμένος ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς καὶ τείνων πρὸς τὴν ἀδελφὴν του τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του:

— Ἐρριέττη, χάριτα, χάριτα, ἀνέκραξεν.

— Ἄ! ὑπέλαβε μετὰ τινος ἀηδίας, μοῦ ἐμπνέετε οἰκτον! . . . Ἐγέρθητε, ἐξηκολούθησε, δὲν ὀφείλετε νὰ ζητήσητε ταύτην παρ' ἐμοῦ· δὲν εἶναι δικαστὴς σας ἐγώ. Ἐγέρθητε!

— Ἡ Ἰωάννα Βαγιγιάν δὲν ἀνεγνώρισε τὸν ἀνανδρὸν ὅστις ἐπετέθη κατ' αὐτῆς, ἤξεύρετε τοῦτο;

— Μάλιστα,

— Ὁ Λυκογιάννης ἔδραμεν εἰς βοήθειάν τῆς, ὁ ἄθως Λυκογιάννης κατηγγέλην ὑπ' αὐτῆς ὡς ἐνοχος, γνωρίζετε καὶ τοῦτο;

— Μάλιστα.

(ἀκολουθεῖ)